

Martin Fahlgren

Till Tariq Alis försvar Om Kildén/Åsmans attack på Tariq Ali

Den 27 september 2013 gick Kildén&Åsman (K&Å) till häftigt angrepp mot Tariq Ali i ett inlägg med rubriken ”Tariq Alis långa resa” på sin blogg. Artikeln publicerades senare även i tidningen *Internationalen*.¹

Artikeln handlade främst om Tariq Alis syn på Syrien. Den var dock så oförsonlig i tonen, och argumenten av ett sådant slag, att den måste betraktas som smutskastning, oavsett om man är överens med Tariq Ali i olika delfrågor eller inte.

Syftet med attacken var att visa att Tariq Ali hamnat på fel sida om barrikaderna, eller åtminstone intar en högdragen föraktfull inställning till den arabiska revolutionen och i synnerhet Syrien. Detta därför han har en annan uppfattning än K&Å, samtidigt som han är en auktoritet inom vänstern. Följaktligen måste man försöka oskadliggöra honom.

Huvudangreppet riktas mot en Ali-artikel som tidigare publicerats i *Internationalen*, ”Vad är en revolution?”² Kritiken är märklig, eftersom den till större delen handlar om hårklyverier kring vad Ali kan mena med *begreppet* ”revolution”.

K&Å skriver:

Eftersom Tariq förnekar existensen av en arabisk revolution måste han först amputera betydelsen av ordet revolution så som det används i alla tillgängliga ordböcker.³

¹ Se <http://www.internationalen.se/2013/10/tariq-alis-langa-resa/> eller <http://kildenasman.se/2013/09/27/tariq-alis-langa-resa/>

² Tariq-artikeln finns också på marxistarkivet, [En total röra: Vad är en revolution?](#), vilket inte K&Å upplyser om, men det spelar mindre roll. Värre är att de inte heller upplyser om att även en annan av dem refererad Ali-artikel (från 28 augusti) finns på marxistarkivet, se [Om att intervensera i Syrien](#).

Det är inte första gången: K&Å undviker konsekvent att hänvisa till texter som finns på marxistarkivet (vi har också påpekat det förut) – om det inte är något som de vill kritisera. Tystnaden gäller även sådana texter som de gillar och själva hänvisat till (då vanligen i engelskt version). En rimlig slutsats är att de helst inte vill att deras läsekrets och sympatisörer ska besöka marxistarkivet – de kan ju smittas av ”felaktiga” idéer. Ett sektaristiskt förfarande som jag trodde utmärkte andra riktningar inom vänstern och som Marxistarkivet ibland mött från vissa andra webbplatser i Sverige, främst sådana som har mao-stalinistiskt ursprung (fast K&Å är faktiskt mer konsekventa när det gäller detta undanhållande).

Sedan följer ett resonemang som går ut på att visa att Ali är ute och cyklar. K&Å hävdar att Ali omdefinierat revolutionsbegreppet för att slippa benämna upproren i Mellanöstern för revolutioner.

Om de varit lite mer noggranna i sin bakgrundsanalys, då borde de ha tagit del av den debatt som fördes i tidskriften *New Left Review* i mars/april 2013, mellan Tariq Ali och Asef Bayat.⁴ Där diskuterades revolutionsbegreppet och Ali klargjorde sin uppfattning. Men K&Å har andra syften än att försöka förstå, nämligen att framställa Ali i så dålig dager som möjligt, och då finns inte utrymme för finlir. Det är storsläggan som gäller.

För att göra en lång historia kort så kommer K&Å fram till slutsatsen att knappast någon verklig revolution rymms i Alis revolutionsbegrepp.⁵

En lite mer eftertänksam person borde fråga sig: Kan detta verkligen stämma? Kan det verkligen vara så att Ali knappast skulle vara beredd att acceptera någon revolution överhuvudtaget? Nej, givetvis är det inte så. Därmed så bör det vara fel på polemiken. Den riktas inte mot något verkligt, utan mot något påhittat. K&Å pådyvlar Ali en uppfattning som inte stämmer. Polemiken förs inte mot verkliga åsikter, utan mot en vrågbild.

Vad K&Å borde ha gjort, det är att försöka begripa vad Ali faktiskt vill säga, nämligen att det har gått snett i Egypten, i Libyen och i Syrien och att en viktig orsak till detta är att upprorsrörelserna har saknat någorlunda klara politiska och andra mål. Sedan kunde de kritisera detta, som är huvudtesen i Tariqs artikel. Men det gör de inte.

Det verkar fö vara väldigt viktigt för K&Å att få använda just ordet *revolution*. De anser tydligen att det är liktydigt med ett avståndstagande att inte kalla upproret i Syrien för en revolution. *Revolution* har förvandlats till ett honnörsord, ett mantra som de ständigt trummar fram. Att tala om uppror är inte lika fint. Genom att ständigt tala om Revolutionen och kritisera de som föredrar andra begrepp så slipper de diskutera de verkliga problemen.⁶

K&Å undviker de verkliga problemen

Om K&Å anser att Ali har fel i sin verklighetsbeskrivning, t ex beträffande Libyen, ja då borde de ha försökt visa att den inte stämmer, dvs. att Libyen är på rätt väg, att det trots alla svårigheter har skett viktiga framsteg, att människor där börjat få det bättre, att man börjat få kontroll över privat- och klanmiliserna, att produktionen börjat komma igång osv. Men om det skriver de ingenting. Varför? Svaret är uppenbart.⁷

³ Även Benny Å har haft vissa problem med att definiera vad som försiggår i arabvärlden. I en blogg-kommentar 25/3 2011 skrev han: "Jag håller med dig att det kanske är klarare att kalla det politiska revolutioner än sociala revolutioner. Det kanske är en akademisk fråga. Men det är nog lättare att använda 'politiska revolutioner'."

När K&Å nu med hänvisning till "ordböcker" viftar undan hela problematiken, så glömmer de att även deras luddiga ordboksdefinition "revolution=omvälvning" leder till problem, eftersom mängder av företeelser kan rymmas i en sådan oprecis definition. Exempelvis vill en hel del av de moderna akademiska fascismforskarna karakterisera fascismen som revolutionär och deras maktövertagande som revolutioner. Håller K&Å med om det? Jag gör det då inte. Uppenbarligen så är inte K&Å:s definition särskilt användbar. Begreppet behöver preciseras.

⁴ Båda artiklarna finns på nätet, Bayats artikel [Revolution in Bad Times](#) och Alis [Between Past and Future](#)

⁵ Att diskussionen kring begreppet revolution verkligen är ett sidospår framgår tydligt av de kommentarer som K&Å fått till sin artikel på bloggen. Här finner vi långa resonemang om "den tekniska revolutionen", "den industriella revolutionen", samt frågor om Ali är kristen, muslim eller ateist. De frågor som borde diskuteras, främst situationen i Syrien, ser vi inte mycket utav.

⁶ Det argumentet har också flera gånger använts mot oss, t ex av Ronny Å i artikeln [Dåligt underbyggt om Syrien](#) på sin blogg (Röda Malmö): "den revolution som ni inte ens vill kalla för revolution". På så sätt blir begreppet det viktiga, inte verkligheten. Sakförhållandena blir mindre viktiga och de förväntar sig att deras anhängare känslomässigt ska ta ställning för dem.

⁷ Se [Vänsterpress om Libyen \(oktober 2013\)](#) som handlar om dagens situation i Libyen.

Inte heller försöker K&Å kontra Alis pessimistiska syn på Syrien med en trovärdig alternativ bild som visar att revolutionen i Syrien är på väg åt rätt håll. De anser sig uppenbarligen inte behöva diskutera och argumentera kring den frågan. Och varför skulle de behöva det om de huvudsakligen talar till de som redan har samma ståndpunkter som de själva? Varför försöka övertyga redan troende?

Uppenbarligen anser K&Å att det är enklare att försöka neutralisera Tariqs inlägg genom att misstänkliggöra hans avsikter och grundläggande inställning än att ta itu med de verkligt svåra och viktiga frågorna. Det gäller även den övriga delen av K&Å:s artikel.

Så i stället för att övergå till att diskutera läget i Syrien och vart det är på väg utifrån Alis artikel, så attackerar de ställningstaganden och uttalanden som Ali tidigare gjort beträffande vissa händelser. Här följer kommentarer om dessa.

Hula-massakern

Ali kritiseras för att han hade ifrågasatt om Assad-regimen var ansvarig för massakerna i Hula den 25 maj 2012. K&Å konstaterar dock att ”När FN:s rapport om massakern i Hula publicerades tvingades Tariq Ali att backa och ta tillbaka sina utsagor.”

Så varför då bråka om detta? Ali erkände att han hade haft fel. Skulle det faktum att Ali är misstänksam mot och ifrågasätter en del av de uppgifter som kommer från oppositionssidan *i sig* vara anmärkningsvärt och klandervärt? Med tanke på att oppositionen domineras av borgerliga krafter, en del av dem ganska så reaktionära (milt talat), gör väl att man måste ha rätt att (och t o m i vissa fall *bör*) ifrågasätta uppgifter som härrör från den sidan, utan att bli stämplad som Assad-kramare? Brukar inte K&Å själva då och då ifrågasätta vad borgare säger? Varför skulle de syriska borgarna ha frisedel när det gäller sådant? I detta fall misstänkte Ali till en början att massakern var en provokation iscensatt av någon Assad-fientlig grupp (vissa källor påstod det).

Det har sagts många gånger, men tål att upprepas att ”krigets första offer är sanningen”.⁸ Att provokationer och andra försök att missleda opinionen (desinformation) förekommer i krig och givetvis även i inbördeskrigets Syrien är självklart. Och det tillgriper alla sidor. Skepsis mot vissa nyheter bör därför inte giftstämplas i sig, utan måste kunna diskuteras med *argument* för och emot, inte med skällsord.

Om vi blickar tillbaka i historien så kan vi konstatera att inte ens marxister har rent mjöl i påsen när det gäller tillgripande av provokationer. Ett känt exempel är revoltförsöket 1921 (”marsaktionen”) i Tyskland. Man hade då t o m formulerat speciell teori, ”offensivteorin”, som kunde användas för att motivera en sådan galen politik (Bucharin var en av förespråkarna av detta). I ”marsaktionen” tog sig detta uttryck i att de tyska kommunisterna (påhejade av bl a Kominterns representant Bela Kun på plats) försökte provocera fram en revolutionär stämning genom att t o m attackera egna lokaler och göra andra dumheter. Detta borde vara känt av alla som lite grundligare studerat Tyskland de första åren efter 1:a världskriget och var ett av de sakförhållanden som den ledande tyske kommunisten Paul Levi skarpt kritiserade efter händelserna (som han kallade ”den största bakuninistiska kuppen i hela historien”).⁹

Men tillbaka till K&Å.

⁸ Om detta problem, se [Om Ordfrontfejden](#) (handlar om kriget på Balkan) samt [Engagemang i Spanien 1936-1939](#) som är ett utdrag ur Phillip Knightleys närmast klassiska bok *Krigets första offer är sanningen*.

⁹ Den bästa historiken över revolutionsförsöken i Tyskland de första åren efter 1:a världskriget är Pierre Broués *The German Revolution 1917-1923* (engelsk översättning 2006). På svenska finns Broués artikel [Tyskland 1921: Marsaktionen](#)

Eftersom Tariq Ali erkänt att han hade tagit miste beträffande Hula-massakern, så kan man fråga sig i vilket syfte K&Å tar upp frågan, för alla kan väl ta fel, även K&Å, och då är det väl bra att erkänna det? Men det vill inte K&Å godta i Tariqs fall. Varför? Min uppfattning när det gäller detta är klar: K&Å anser att man inte ska ifrågasätta uppgifter som talar till förmån för oppositionen och till nackdel för Assad. Det gjorde Ali.

Gasattacken utanför Damaskus i augusti 2013

K&Å skriver vidare:

Hittills har han inte tagit tillbaka det totalt självsäkra påståendet att det är uteslutet att Assad låg bakom massakern 21 augusti i Ghouta. Vi tvivlar dessvärre på att det kommer att ske.

Detta anser de tydligen vara så viktigt och så misskrediterande att Benny Å upprepar det på Facebook 3/10, när han kommenterar en artikel som bl a undertecknad skrev i *Internationalen* och där vi citerade Tariq. BÅ skriver:

Dessutom knyter de upp sig till Tariq Ali som påstår att det är uteslutet att Assads regim låg bakom kemvapenattacken 21 augusti...

Båda skrivierna är rena rama demagogin, ty just i den artikel som är huvudmålet för K&Å:s kritik hade Tariq skrivit:

Använde regimen gas eller andra kemiska vapen? Vi vet inte.

Detta får K&Å till att Ali ”inte tagit tillbaka det *totalt självsäkra påståendet* att det är *uteslutet* att Assad låg bakom massakern”. (min kursiv).

Och i en senare intervju (från 15/10) säger Ali följande om samma händelse:

Vi vet inte. T.o.m. Washington erkänner att det finns INGA bevis för att Assad beordrade attackerna. Det kunde ha varit en våldsam general. Ja, det kunde ha varit vem som helst...

Det står utom all tvivel att K&Å är ute på hal is i frågan. De har snickrat ihop en egen version för att få en lättare måltavla att skjuta på.

Men låt oss titta på vad vi faktiskt vet om gasattacken.

Precis som Tariq Ali antyder så kan givetvis Assad-regimen eller någon del av densamma ligga bakom gasattacken. Men det finns också sådant som talar emot. Och framförallt: Det saknas konkreta, entydiga bevis.

Vilka bevis har då K&Å som vi andra inte har och som gör dem så säkra på sin sak? FN-rapporten (som inte säger något bestämt i frågan)? USA-regeringens påståenden (när blev de trovärdiga)? Oppositionen?...

Är det t ex omöjligt att någon fundamentalistisk grupp utfört gasattacken? Hur många bombdåd har inte jihadisterna genomfört och där tusentals människor gått åt – särskilt i grannlandet Irak, men även i Pakistan och Afghanistan. Detta kan dessa reaktionärer försvara med det klassiska ”ändamålet helgar medlen” och någon större omsorg om oskyldigas liv har de då inte visat – om troende muslimer stryker med så hamnar de i alla fall i himlen (så kan man trolla bort det problemet).

Jag påstår *inte* att det är sådana krafter som ligger bakom gasattacken, men är det helt otroligt? Argumentet att det skulle krävas militäre experter för att släppa ut sarin-gas håller fö inte: Det som japanska terrorister lyckades göra i Tokyos tunnelbana 1995 kan givetvis även andra göra.

En annan möjlighet är att det är Israel som ligger bakom, dvs en israelisk provokation. Och det finns fler tänkbara varianter.

Men för K&Å finns det ingen tvivel, allt är solklart, och de som ifrågasätter är mer eller mindre Assads nyttiga idioter. Varifrån kommer deras tvärsäkerhet? En gudomlig uppenbarelse? Eller är det så enkelt som att allt ont som tillskriv ”monstret” Assad definitionsmässigt är sant, medan allt som ifrågasätter detta är lögn? Eller anser K&Å att det är deras uppgift att okritiskt föra fram sådant som talar för oppositionen och emot Assad-regimen?

Jag har alltid ansett att revolutionära marxister ska inta en kritisk attityd till den sociala och politiska verkligheten och synnerhet till olika beskrivningar av densamma. Det är endast så som vi kan analysera och förstå verkligheten som den faktiskt är, inte som vi vill att den borde vara. Kritiskt tänkande är för mig ett honnörsord. Hos K&Å har det förvandlats till ett skällsord (om man är kritisk mot det som de ser som Sanningen).

Tabu: intervjuer i rysk TV

K&Å kritiserar Tariq för att han låtit sig intervjuas i Russia Today (där han bl a sagt att det förekommer att rebeller begår förödelse som sedan skylls på Assad-regimen):

Skamligare än så kan det inte bli, dessutom när det basuneras ut på Putins propagandakanal....¹⁰

Det är alltså åt h-e att intervjuas i rysk TV, men inte i amerikansk eller brittisk. Inte heller i Qatar-kanalen Al Jazeera. Är inte dom ”propagandakanaler”? Menar K&Å att det som sägs i ryska media *a priori* bör behandlas som lögn (om det som sägs strider mot K&Å:s ståndpunkter)? Det är förstås bekvämt med att ha ett sådant kriterium för att avgöra vad som sant och vad som är falskt! Man behöver inte tänka och undersöka, svaret är givet ändå.

Är Ali fientligt inställd till upproret?

Avslutningen av K&Å:s attack mot Ali är följdriktig. De skriver att han ”bespottar det syriska upproret” ... och att det är ”sorgligt att se honom förnedra sig och bespotta ett revolutionärt uppror”.

Jag kan bara konstatera att det är beklämmande att K&Å använder ett sådant språk om en gammal revolutionär som råkar ha en från dem avvikande uppfattning och analys av en pågående konflikt. Att Tariq Ali gång på gång sagt att han varit för upproret spelar uppenbarligen ingen roll.¹¹ Det ignoreras helt enkelt.

Men K&Å:s syfte är inte att diskutera politiken och vad Ali faktiskt sagt, utan de vill misskreditera honom. Underförstått: Om det lyckas, då vaccineras läsarna mot Ali-viruset, de låter sig inte smittas eller påverkas av hans argument. Fiffigt va!

¹⁰ När det gäller denna historia – intervjun i RTV – så kan det vara intressant att se hur Tariq själv ser på saken och vad som där sades. Han kommenterade det i en artikel i september 2012 och passade då också på att lite närmare tala om hur han såg på upproret i Syrien och dess framtidsperspektiv. Artikeln finns på marxistarkivet: [Upproret i Syrien](#).

¹¹ Tex skrev Ali så här i september 2012:

”Från allra första början har jag öppet och offentligt stött det folkliga upproret mot det familjeägda Baath-företaget som styr Damaskus. Jag har varit emot den här regimen ända sedan Assads militärkupp störtade den mycket mer upplysta föregångaren vars ledare och aktivister jag träffade efter sexdagarskriget och som i sina led kunde räkna in några av arabvärldens finaste intellektuella.” ([Upproret i Syrien](#))

Tariq tillhörde även undertecknarna av uttalandet [Solidaritet med den syriska revolutionen](#) i maj 2013, tillsammans med ett stort antal andra kända vänsterpersonligheter, bland dem Gilbert Achcar, som K&Å ofta brukar framhålla som auktoritet.

Det uppskruvade och sekteristiska sätt att föra polemik som K&Å lagt sig till med är otrevligt och skadligt. Det skärper motsättningar och försvårar en vettig debatt, förutom att det skrämmer kritiska röster till tystnad. Men uppenbarligen är det just så de vill ha det. De anser sig sitta inne med Sanningen och de som ifrågasätter denna Sanning är kättare (eller vilket epitet vi nu bör ges) och måste brännmärkas som sådana för att inte de kätterska tankarna ska smyga sig in i den egna cirkeln ... Vi har sett den typen av politisk praktik förut. De spåren avskräcker. De leder till skapandet av allt mer världsfrånvända sekter, till självvald isolering och slutligen till avgrunden.

K&Å:s beundrarskara krymper i takt med att utvecklingen alltmer tydligt visar att de hamnat i galen tunna. Om detta vittnar bl a många kommentarer som jag erhållit via epost och via andra vägar: K&Å håller på att göra slut på det politiska förtroendekapital som de under lång tid haft inom åtminstone delar av den svenska vänstern. Och tyvärr får även SP en del av den slevan. K&Å begriper dock inte det, vilket givetvis är svårt när kommunikationerna med omvärlden främst består av Facebook (och några bloggar), där de ständigt får positiv feedback av sina meningsfränder (andra drar sig för att skriva eftersom de är så otrevliga mot kritiska röster).

Det som gör historien särskilt sorglig är att jag (och även andra) hade hoppats att K&Å någon gång skulle förstå att de hamnat snett, att de byggde på en felaktig svart-vit bild av verkligheten och att de, när utvecklingen visade att kursen var fel, skulle modifiera sina uppfattningar och komma in på banan igen. Men tyvärr fortsätter de sin ökenvandring.

Vilka gynnas av det? Inte de som trots allt vill stödja och stärka de sekulära, progressiva delarna i det syriska upproret, utan tvärtom de som tar avstånd från alltihopa. Om man har dåliga argument och blundar för, eller bagatelliserar, de mycket problematiska sidorna (de fundamentalistiska gruppernas inflytande, konflikter mellan olika etniska grupper, sekteristiskt våld osv), ja då blir världsbilden inte trovärdig och det gynnar de som helt vänder ryggen åt upproret. Det är det som sker nu, och K&Å bidrar på sitt eget vis till detta, vilket de hårdnackat vägrar att inse.

Och så allra sist: Det kan tyckas att jag är hård i min kritik mot K&Å, och är sarkastisk i tonen, men jag får väl svara som småbarn brukar göra: ”Det var dom som börja!”. Det skulle vara utmärkt om vi kunde diskutera på ett någorlunda civiliserat sätt, utan personangrepp och demagogiska tricks, med respekt för varandras politiska uppfattningar och på grundval av en revolutionär strävan. I en sådan debatt är det OK att utväxla hårda slag, men slag under bältet måste reduceras till ett minimum. Tyvärr har K&Å gång på gång visat att de inte vill delta i en sådan renhårig kamp.

Martin F (26/10 2013)